

Pradzieje miasta i okolic

Epoka kamienia

Rozwój pierwotnego zaludnienia na obszarze Solca Kujawskiego, położonego na styku Puszczy Bydgoskiej i Wisły, ściśle związany był z kierunkami i natężeniem kontaktów pomiędzy regionami, które łączyły wielkie krainy geograficzne i historyczne ziem polskich.

Na pierwsze znaleziska archeologiczne na terenach pogranicza kujawsko - pomorskiego w rejonie Bydgoszczy i Solca natrafiono w dużej mierze dzięki badaczom - amatorom, którzy swoje przekazywali je Towarzystwu Historycznemu w Bydgoszczy, prowadzonemu przez Niemców, oraz do Muzeum w Bydgoszczy. I tak oto w 1888 roku znaleziono fragmenty ceramiki z epoki kultury pucharów lejkowatych (jednej z kultur neolitu, tj. młodszej epoki kamienia) a w 1901 roku - siekiery krzemiennej, również z czasów neolitycznych.

Kolejne znaleziska pojawiły się dopiero w 1962 roku, kiedy to badacze pozyskali kolejne materiały z epoki kamienia, w tym także niewielkie zespoły mezolityczne (środkowa epoka kamienia) odnalezione na terenach Otorowa i peryferiach Solca Kujawskiego.

Badania pod kątem archeologicznym, na terenach Solca i okolic, prowadzono także w 1988 roku oraz w latach 1990 - 1999, kiedy to odkryto blisko 200 stanowisk archeologicznych, które reprezentowały głównie tradycje kulturowe zbieraczy, łowców i rolników (mezolit i neolit).

Przypuszczenia na temat szlaku komunikacyjnego, łączącego wewnątrz Kujaw z doliną Wisły, potwierdzić mogą znaleziska wczesnoneolityczne, takie jak np. znaleziona przypadkowo w Przyłubiu, granitowa asymetryczna motyka, czy pochodzące z epoki neolitu i wczesnej epoki brązu znaleziska z Wypalenisk, Otorowa i Solca Kujawskiego.

[Powrót](#)

- [Drucken](#)
- [Download PDF](#)